

[Per Stig Møller]

Hvad angår sammenkædningsreglerne, kan jeg godt se, at SF har fundet et interessant eksempel, som vi selvfølgelig også skal se at få uddybet under udvalgsbehandlingen. Men det, jeg lagde vægt på, var jo, at forligsmanden må kunne komme med den hele løsning, og den hele løsning kan ikke fremkomme, hvis sammenkædningsreglen ophæves. Det er klart, at den kan virke uretfærdig i givne situationer, men jeg tror, der vil komme mere uro og mere uretfærdighed ud af det ud fra en helhedsbetragtning, hvis forligsmanden ikke kan tillade sig at komme med en hel løsning. Det var det, der var mit argument.

Og så mener jeg stadig væk, at det må være sådan – det svarede fru Lilli Gyldenkilde ikke på – at følgen af sammenkædningsreglens bortfald må blive, at SF også fjerner sympatikonflikterne.

Helge Sander (V):

Da vi for et par uger siden sidst havde en arbejdsmarkedspolitisk eftermiddag her i Tinget, måtte jeg dybt beklage, at vores arbejdsministere blandede sig i overenskomstforhandlingerne med tvungen orlovsordning og tvungen arbejdsmarkedspension. Så i dag kan SF minsandten heller ikke holde sig tilbage, men kommer også med et forslag, som jeg retfærdigvis må sige man har varslet gennem meget, meget lang tid. Men hvorfor i alverden skal det frem lige akkurat i disse dage? Det giver måske en større opmærksomhedsværdi, hvis det er det, SF ønsker, fordi det er så superaktuelt, men det er da ikke hensigtsmæssigt. Og jeg må tilstå, at selv om jeg ikke altid er enig med arbejdsministeren, så er jeg fuldstændig enig i, at dette tidspunkt ikke kunne have været mere uheldigt. Direkte uheldig timing.

Derfor burde man i og for sig ikke sige mere, men i tilknytning til de bemærkninger, der er faldet, vil jeg også gerne sige, at med hensyn til 35 pct.-reglen er problemet mange gange det, at fagbevægelsen ikke kan få et tilstrækkeligt antal medlemmer motiveret til at stemme. Medlemmerne konkluderer, som det vist allerede er sagt, at det, der lægges på bordet, har folk, som man har valgt til det, sagt god for og skrevet under på, og derfor er man tilfreds med det. Jeg kan ikke se, hvorfor man nødvendigvis skal vende det hele på hovedet. En anden mulighed kunne jo også være, at man gør som på

arbejdsgiversiden, nemlig at man simpelt hen vælger den anden mulighed, der er i loven, dvs. at anvende kompetente forsamlinger for at tilkendegive sin tilslutning eller det modsatte.

Hvad angår spørgsmålet om sammenkædning, er jeg selvfølgelig faldet over det samme som hr. Per Stig Møller, nemlig at sympatiaktioner ikke er nævnt; det ville ellers være såre naturligt, når man fremdrager det andet, som den indebærer.

Aage Frandsen (SF):

Det er jo en god måde at afvise folks forslag på at sige, at det er måske godt nok, der er noget godt i det, men det er et meget dårligt tidspunkt. Enten er det på grund af, at man venter på, at arbejdsmarkedets parter bliver enige om en ny hovedaftale, eller også er det, fordi man er midt i det, og hvis vi kigger længere tilbage, for flere år siden, var det andre begrundelser, Socialdemokratiet anvendte. Jeg tror såmænd, at det en gang imellem kan være en fordel – deri er jeg lidt uenig med min partifælle fru Lilli Gyldenkilde – at man ikke kan huske, hvad man har sagt tidligere, for så bliver man ikke så ked af, at man er nødt til at sige det modsatte næste gang. Så jeg tror, det er udmærket, at der er nogle, der har mistet hukommelsen i den forbindelse.

Det, der karakteriserer dette forslag, som jo er i to dele, som man godt kan vedtage hver for sig, er, at det omhandler større ansvarliggørelse, at give større ansvar. Det at slå alle grupper sammen betyder jo, at alle kan sige: Jamen det er ikke mit ansvar specielt, det er ikke min arbejdsgruppes ansvar specielt. Og det, at der er en 35 pct.-regel, betyder jo også, at mange siger: Det kan ikke betale sig at stemme. De, der vil stemme ja, tænker ved sig selv: Nej'erne når jo alligevel ikke op på 35 pct., så vi bliver hjemme. Og nej'erne tænker ved sig selv: Vi kan alligevel ikke nå de 35 pct., så vi bliver også hjemme. Sådan fungerer det, og der er masser af eksempler på, at når man har den slags ordninger, har man svært ved overhovedet at få folk til at møde frem.

Så hvis man mener noget med, at folk skal gøres mere ansvarlige for deres egen stemme, for deres egen handling, så skal man give det, de stemmer, 100 pct. konsekvens, og det vil sige, at det skal være deres eget ansvar.